Nicolae Răzvan Mincu

K 3 / Maşina de citit gânduri

Redactor de carte:
Nicolae Tzone

Coperta aparţine autorului.

© Editura Vinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

Mincu, Nicolae Răzvan
K 3. Maşina de citit gânduri / Nicolae Răzvan Mincu
- Bucureşti: Ed. Vinea, 2009
ISBN 978-973-698-205-7

821.135.1-1

Nicolae Răzvan Mincu

K 3 /
Maşina de citit gânduri

Editura Vinea
Bucureşti 2009

Cuvânt înainte

Viața în blocul K3 din Pantelimon este extremă ca şi cea de pe muntele K2. Delicatul suflet este scuturat de uragane, cu greu se strecoară printre pereții de gheață ai imposturii, traversează crevase de intoleranță, îşi caută poteca prin ceața suferinței.

Am la mine un sâmbure prin care respir, familia mea, copiii, dragostea delicată. Cămaşa sufletului meu este pusă la înflorit pe trunchiul unui tei infinit, desparte în silabe speranța în unde vorbite, efluvii de radiație, corpusculi de stele învelite în tăcere.

Tot ce avem la noi este ştampila Luminii, cu care putem ordona Universul. Poemul la puterea a treia ia mulajul unui orizont grav, imprimat cu sămânța Învierii, în jurul căreia gravitează atomii poeziei la fel de comprimați ca şi realitatea exprimată, la intersecția omului cu OmuL, în adâncul profund.

Autorul

K3

Toate darurile

ne sunt la îndemână:
cuptorul cu legende al micuțului prinț
limbile balaurului expuse odată cu capetele
sub clopotul cel mare de la capul satului
inelul de chinină al inocenților coifurile
țesute din iarbă de mare pline cu sânge şi apă
tot ce ştim despre ce nu ştim, plinul şi golul
partitura clipei dulce-amară ce ne conduce
la necuprinsul unui număr fluid
(adâncimea lui 3 peste blândețea lui 4)
degetul înțeleptului ce a deschis punctul şi virgula
să putem lucra înțelesuri din țărâna vremii
atomii aleşi bob cu bob pe sita albastră a tăcerii
sub punctele moi, cardinale
caverna minusculă unde ne năşteam invizibili
însă cu toate cele necesare zborului.

Toate darurile au fost preparate cu răbdare şi spini
fiecărui om cu mâna întinsă să-i fie înscrisă măsura Lui:
atâta strălucire cât foc vom bea
atâta linişte cât zgomot putem îndura
atâta lumină cât întuneric putem călca.

Gustul de fum al timpului

Ni s-au înroşit de toamnă ochii – strigau la noi
lepădându-şi pe iarba uscată placentele lor de argint
întinate de mâlul ultimilor spaime din tranşeea acestui secol

pe piscuri vârsta de aur abia s-a stins

cad sâmburi de gheață din gură în gură
în noaptea sfintelor noastre rotații
şi cei care mai ştiau nu mai sunt.

Toți inocenții sângerau pe mal
se consumau în contopiri şi respingeri
în timp ce icoane de alabastru împrumutau
răcoarea pecetluită a buzelor.

Moleculele adevărului ultim

Aici, în amplitudinea caietelor noastre fosile
s-a scris istoria acestui şurub de la baza podului
peste care trece acceleratul din gările de sus în paradisul lichid

pot vorbi cu sunete lungi de balenă – ne spuse retoric un cantor
ce se încrunta cu o octavă lungă lângă geamandura unui deget fluid

ne-am privit îndelung chipurile în apă
răsăream, apuneam,
cu toţii ne-am botezat într-un cristal
în timp ce pescuiam cu tata şi bunicul în aceeaşi lacrimă:

acesta este locul blând geometric unde Te vom aştepta
Te vom aştepta
încleştaţi peste virgulele noastre de piatră.

Însuşirea unei realităţi circulare

La o zi după epidemia cuvintelor oraşul s-a copt
într-un tratat de ceremonie lichidă hrănit cu un humus de simplitate
aerul a fost primenit cu ajutorul a peste o mie de aripi perechi
până s-a imprimat în arhaica limba-mumă pe traiectoria ecuatorului celest.

Locuitori s-au trezit developaţi de amintirea lucrului în sine
au înaintat cu sfială pe alei binemirositoare din Cartea Echilibrului
unii au căpătat o colibă alţii o cruce pe fiecare limbă
bătrânii poate ar fi plâns dacă nu s-ar fi preschimbat
în lumânări chiar în acea noapte înainte să fi putut vorbi
acel dialect nesfârşit în stare să topească munţii.

Tot atunci cineva ar fi spus :
să aşternem înlăuntru Pacea
ce izvorăşte din capul unghiului.

Fiecare cuvânt

era aşteptat înainte de înmulțirea pâinilor

trei galaxii se odihneau în eprubeta acestui nou balans
iar altele patru pulsau în foşnetul noilor daruri

apă şi foc ne trebuie ca să înviem – respirau
în vatra celulară incandescenții noştri părinți
se risipeau râzând ne frământau nume
îşi scuturau țesuturile saturate de fum
de cum ieşeau din ocean.

Sala de operație

În împărăția de sus s-au aprins făclii
medicii operau cu instrumente florale
rosteau cuvinte-murmure în tonuri profunde
cu care îşi sculptau pacienții în maniera iluminării.

În sala de operație pe jilțuri de gheață
stăteau la taifas tata şi bunicul
vorbeau în treacăt despre bolile perspectivei
despre zborul încremenit al acestor cupole
ce fumegau în placenta de piatră a oraşului
despre matricea echilibrului tăcut
căzut din grația prezentului torențial
despre ultima eprubetă cu aer.

Medicii zâmbeau, aduceau în borcane
părul, unghiile şi dinții frumoaselor adormite pe ape
aminteau în treacăt despre păcatul gravitației
despre elegantele ecuații ale respirației.

Bunicul tresărea îşi răsucea mustața
scotea uşor flăcări pe nări şi uneori adormea
era în zi de marți bunica cobora în spirală puțin obosită
în palmă cu o pasăre colibri
cei câțiva bolnavi care mai zburau prin saloane
cântau încet din clopote şi din gură apoi se aşterneau
în ocheanul de taină a unei mări foarte sărate
deveneau uneori transparenți, alteori imitau gresia.

Tatăl meu tăcea tăcea întruna
îşi stăpânea metamorfoza şi umezea cu limba cuvintele
care picurau roşii pe lespezi.

K3

Mai întâi vom asfinți apoi vom învia
gemeau printre zăbalele lor de argint vecinii mei
frumos îmbrăcați în cămăşile lor lungi de piatră

unii, se aşteptau să primească ascensiuni spre lumină
alții coborau repede în rapel prin ceața ruginită
în căutarea copiilor abandonați în parcarea minusculei noastre galaxii.

La etajul patru era ancorată pe balcon o salcie care plângea
familia o proteja asigurându-ne că este crăiasa apelor
în zilele călduroase ne stropea pardoseala şi zidurile
ce trebuiau oricum îmblânzite cu stropi de culoarea sunetului
până când vom vedea în acvariul de pământ peştişori argintii
despre care bunica spunea că sunt sufletele celor plecați.

Două etaje mai sus bărbații cântau din fluiere şi din gură
imnul unei realități circulare ne istoriseau bătând din palme
despre legendara rostogolire a lucrurilor în bezna proprie
femeile puneau în răsaduri larve de omizi şi aripi de viespe
cu care se hrănea femeia-fluture nepoata lor înainte să nască
iar după ce a născut a acoperit blocul nostru cu două curcubee
ce au fost vizibile trei zile.

Vinerea inginerul de la primul etaj ne repara iscusit la toți
aparatele de respirat şi aurele până flămânzeam la dorul de casă
şi urcam iute pe terasa noastră să ne scuturăm de scrum şi de sare
ne aştepta acolo leul cu aripi blând înrămat în lacrimile noastre
iar la câteva intersecții mai sus ne lipeam cu buzele de rotundele
sale cuvinte.

Vara adormeam în podul palmei, în timp ce scriam cu foc şi cu apă
cu un bețişor de lut peste ținutul meu de la parter o scrisoare în spirală
Tatălui învelit în fildeşul meu interior după ce potriveam cu cântarul
echilibrul sunetelor seara ne înmulțeam cu veşti din univers
miroseam a fân a uimire culeasă de pe ramura acestei lungi ecuații.

Iarna coseam cu lumină pietre fierbinți pe cămaşa mea de silabe
Ana şi Elena cântau incendiate în adâncuri strâns lipite
peste frunzele noastre de lapte.

Unele stele sfredeleau călcâiul fetelor de împărat din blocul nostru
coroanele lor pluteau geamanduri luminoase pe scări
mai mulți îndrăgostiți se îmbrățișau străvezii
îşi dăruiau unul altuia semințe de gheață pe limbă
împreună cu scrumul rezultat din developarea memoriei.

Administratorul suna la uşi în fiecare seară şi ne aduna în careu la şedință
stăteam multe ore la soare în băi de aramă de argint şi de aur
până ne spălam de umezeala zidurilor de fum şi sare atunci când
funcționarii de la ape puneau contoare peste şuvițele noastre de lacrimi.

Uneori îmi luam nevasta la braț şi zburam îndelung
de câteva ori în jurul blocului să ocolim tumoarea acestui oraş
vecinii mei asfixiați plecau cu statuile lor acustice sub braț
în exod după apă după o firimitură de foc şi o măsură de aer

în vreme ce lemnul care ne limpezea drumul
era săpat în aceeaşi carte pe o stâncă numită Golgota.

Blândețea unui subiect obscur

Pecetluirea lumii a venit ca o fulguire
de ochi cu aripi la hotarul de taină
a oprit a se dizolva țesătura omului lăuntric
scris cu măsuri străvezii la evocarea blândeții.

Pecetluirea lumii a venit ca un pelerin
în căutarea aproapelui căzut
a binecuvântat primele şase fraze cereşti
şi s-a odihnit în a şaptea.

Receptacul

Ce trebuie să fie şi nu e? – şopteau bătrânii pe trotuare
în timp ce tinere femei pe jumătate sepii
au fost expuse pe felii de pământ la soare.
Era o zi blândă pe axa de trestie a timpului
lacrimile tuturor au izbit atât de tare asfaltul
încât a rezultat un crater cu formă de ou
în miezul zilelor noastre fierbinți de ieri şi de azi.

La oraş orizontul a căzut peste punga de oxigen a speciei
a fost descoperit imediat cu un periscop compus din blocuri-cutii
la o şcoală unde copiii au experimentat la teză şi la oral: haosul
a ruginit repede amestecat în mulțime ulterior a fost regăsit
răstignit pe o sfoară în preajma tandrului abis.

Oamenii-țurțuri au ostenit să mai vorbească
cu oamenii-tirbuşon în aceeaşi limbă de arhaică
şi s-au aşternut la marginea drumului îmbrăcați în pietre.

Oamenii-oameni au inspirat adânc acum două mii de ani
şi de atunci *respiră.*

Pytagora

Vegheați să nu cădeți din fire! – ne-a spus
apoi a rupt în două unghiul iar o parte ni l-a întins
l-am înmuiat în apă şi l-am mâncat
împreună cu câțiva faguri şi câteva cristale
culese de pe malul inefabilelor numere.

Ceea ce ne rezumă alunecă spre asfințit
ecoul ipotenuzei peste parfumul celor două catete.

Presimțirea Potopului

Ne-am aplecat peste fotografiile stelelor-lumânare pictate cu sâmburi de gheață pe spate aducem pământ îmbibat cu sunete de culoarea lemnului fraților noştri să plantăm livezi chiar acolo pe limba lor livezi de măslini pentru vorbitorii în dialectul albastru.

Pe cei greu încercați îi priveam în față clipele se dizolvau în ei pe chipul lor curgeau ape mâhnite de strigătele celor ce nu mai puteau fi salvați cărați la vale printre şuvoaie.
Cei însetați nu mai puteau respira descălecau pentru a-şi înmuia degetul arătător în izvoare adânci captau torente pentru a spăla obiectele lor uimite în această strălucire crepusculară.
Unii purtau măşti de aur compuse din ciocnirea celor două memorii (celestă şi terestră) peste ochelarii lor de plumb nu se sfiiau să-şi etaleze încălțămintea de cremene primită de pomană la parastas.
Alții se topeau tot încercând să țină aprinse mici candele de ceară ascunse în fructele copacilor pe înălțimi.

Iată detectăm întunericul după giuvaierul umezit de beznă şi vom rămâne tăcute până la răsărit – ne salutau privighetorile de gheață
cu limbile lor despicate.

Încă puțin şi ne-ar fi descurajat priveliştea îngenunchierii noastre
avalanşele sonore ale unei mărturisiri gigantice pe buzele
de lavă ale acestei lumi.

Avem veselă oranj şi tacâmuri de ceață mâncăm melci
şi fluturi de clepsidră cruzi fără complicatele hărți ale Regăsirii
pe vremuri încâlcite iremediabil.

Nu mai putem! Nu mai avem pământ! tremurau împleticiți vecinii mei
fără a putea observa bătrânul meu măr-copil măsurat cu amurgul de fii
noştri şi legat cu noduri de adorație de fiicele noastre
la presimțirea Potopului.

Coajă şi miez

Acest instrument-foşnet s-a deprins să-mi cânte
despre aroma punctelor acestui pământ
despre praful lunii ce iese din ou prin grădină
încolăcit peste sâmburele de țărână al timpului

am în față două hărți de zăpadă pentru acelaşi sentiment
şi câte trei mâini pe fiecare cruce
vâslesc încremenit într-o străfulgerare pe mare către Dumnezeu.

Lumină era scris în pergamentul meu vorbitor
puțină Lumină pe tăbliţele noastre de carne
prea puțină Lumină sub coaja transparentă a lucrurilor.

Cuvintele-chipuri păreau că se topesc în giganticele lor cumpene.

Leacul tăcerii

Iată urechile s-au umplut cu pământ şi ochii
au amestecat împreună aluatul acestui pendul:

Bătrânii care mai vibrau pe tăvi de cleştar au zburat înapoi
spre marele eseu medieval
în semn de consolare marea s-a făcut roşie
de câteva ori minereul apei s-a îmbogăţit cu peşti aurii de clepsidră
de tot de atâtea ori s-a adeverit în vehemența unei lacrimi
în penumbra unei fântâni carteziene

aerul şi-a consumat vulturii arhetipali şi drept consecință
câteva secole recente s-au pustiit
iar celelalte s-au refugiat în dogoarea palmelor.

Pluralul miop

În fiecare joi câțiva bătrâni înveliți cu o pătură de cuvinte
frământau în cuptoare măsuri pentru căința noastră
cu o mână sculptau într-o bucată de pâine
în timp ce cu o alta pictau într-o lingură de lapte
numele unei libertăți circulare.

Tot ce vom gândi se va împlini!
se putea citi în dicționarul jertfei comune

până va trece agitația acestui punct amfibiu
amfiteatrul unde este aşteptat să se usuce Universul
în conurile în care locuim.

Porunca semnelor

Îmi amintesc acele semne delicate copiii-pasăre
ascunzând timpul în cutiile lor de piatră
împreună cu celelalte puncte cardinale
dimineața semănau ceasuri cu minutare în pământ
şi seara culegeau peştişori de lut pe care îi pictau
cu jarul din sâmburi şi-i învățau să înoate
în acvariul focului nupțial

vorbeau despre vulcanii cusuți pe fruntea noastră
într-o rostire simplă izvorâtă dintr-o povară albastră

marțea şi joia visam împreună
creşteam greieri pictam Soarele în cifre
curățam de clipe neterminate oraşul.

Partitura

După neînsemnate repetiții de risipire
peste dimensiunea unde locuiam
s-a împlinit o nelinişte nepământeană
imaginea s-a răvăşit cu roți gigante
şi luciul din ape se sfărâma în ape

iar mai înainte ca lumile noastre să devină goluri
vocii mele lăuntrice picurată pe pământ
i-a fost mai frig azi decât ieri.

Să ne iubim acum după o partitură nouă
cu tot ceea ce am strâns în ulcioare
semnul de foc al geamandurilor din cutia serii
rezervele de plutire din registrul de sus
polul nupțial developat în camera obscură
între patru paşi şi trei respirații.

Ar trebui o nouă lecție de articulare
cu cele 33 de sunete din *Alfabet*.

Ziua

vorbeam tăcând discret în tonuri de oranj
împietriți la balcon înfăşurați în pergamentul diafan

seara posteam de cuvinte
exersam creşterea şi descreşterea.

Apartamentul 3

Pe şoseaua Vergului un surâs asfaltează strada
coteşte brusc pe aleea Bodeşti unde se întâlneşte cu un hohot de plâns
clatină coroanele verbului creşte densitatea.
Aici la intersecția celor trei direcții fosile locuiesc cu familia mea la parter.
Ziua car raze în apartament cu un burduf confecționat dintr-o piele veche
de pescăruş iar ca să-mi întăresc amintirea izvoarelor ascult picăturile de
la robinet.
Seara îmi fac exercițiul de levitație umplu cada şi merg pe apă aproape
doi metri fără să-mi iau zborul căci mă pot izbi cu capul de plafonul
suferinței universale de capacul de beton al acestei cuşti de piatră.
În strălucirea nopții scriu peste clipele ce-mi curg în ochi:
sărut urmele paşilor Tăi nevăzuți!
bat apoi trei pitoane pe cealaltă față a Luminii de care îmi agăț hamacul şi
adorm imediat.
Când mă trezesc toate sunt acolo rezerva de oxigen a speciei
paleta cu trei culori şi visul meu pe care îl am de colorat folosind drept
pensulă un cerb alb pieptănat cu un pendul de tăcere.

Aproape am înțeles leacul sincronizării tot ce-am pescuit
pe *limba de sus* năzuind la o rotunjime lucrătoare
icrele cuvintelor topite în necuprinsul înstelat de pe cerul gurii.

Femeia mea în schimb păstrează fiolele de severitate pastilele de exigență
şi injectează întreaga familie cu ser-buzdugan.
Se scoală de dimineață ia liftul şi urcă pe Axa Lumii până la grădina Lui
Dumnezeu unde duce cozonac făcut de casă rudelor noastre adormite
de la care primeşte un detergent foarte bun pentru a ne spăla razele
de efectele circumstanțiale rezultate în urma căderii.

Seara Ana strigă: *Plouă cu stele ieşiți să vedeți!*

Un meteorit mă iscodeşte: *K2?*
Nu, K3! răspund

Se miră şi pleacă nu înainte de a-mi dărui o medalie de gheață
pe care o agăț lângă celelalte trofee de Cățărător.
Mă mai întreabă odată: *acum ce faci?*
Iată zidesc această clipă trecătoare cu uneltele sufletului
prințesele mele Ana si Elena. Ana-Gold şi Elena-Fashion.

Ele cântă atât de tare în sufragerie încât
dimensiunea în care locuim vibrează.

Locul acesta din centrul lumii se umple de ursuleți cățeluşi şi păpuşi
care vorbesc în limba păsărească: *mumate-mumate!* strigă Elena
adică jumate pădure şi jumate păr jumate ochi şi jumate lac
jumate iarbă care este barbă jumate pământ şi jumate vânt
jumate vulcan şi jumate gând.

Un vecin vizionar care ne ghicea tuturor viitorul în bilete de tramvai
ne-a prezis: *precis veți ajunge departe!* şi aşa este.
Fără a ieşi din apartament călătorim împreună cu oraşul nostru
cu planeta noastră pe o elipsă in jurul Soarelui această minusculă bilă
de foc rostogolită pe marea ruletă a Căii Lactee din Cazino Univers.

3 roşu – spuse Vocea. *Nu, nu! 666 negru* – răspunse Umbra

Podul lui Dumnezeu

Străpunşi cu o iscălitură inocentă
prin cuibul aceluiaşi silogism
aşteptăm *rostul* care ne rezumă.

Flămândă de măsură şi formă o hieroglifă
stârneşte tic-tacul intern şi în acelaşi por de lumină
marile noastre repere încep să vibreze.

Să nu întârziaţi la umbra Babilonului!

Nu ascultăm şi pierdem pe rând bunuri diverse:
clavicule sânge vertebre întreg solfegiul de stări secunde
însuşirea fiecărui ochi pe sub lacăte de indiferenţă
clipele adânci ce picurau pe creştet le auzeam zdrobindu-se
unii îşi aranjau în lăzi uneltele-aripi
alţii nu mai aveau bustul întreg din cauza flăcărilor.

Am zidit un pod cu o lacrimă şi s-a împlinit acest înţeles –
ne-a amintit Cel Tainic.

Sfârşitul poveştii

Azi ştiu despre povara acestui popas amestec inele de lut şi le arunc peste apele care nu mai sunt cu periscopul lăuntric îmbrăţişez un tei de demult ancorat de balcon aici pe portativul nostru comun lepădat în sarea nocturnă.

Stau pe o binecuvântată bulină de vânt ce-mi stimulează enzimele muntelui meu vorbitor trec pe altă bulină verde mai blândă:

Pe care ţărm au eşuat infinitele mele fântâni umilite de măruntele locuri comune?

Magnetul alb clipe tremurătoare picură mă apropii să privesc mai intens dar mă depărtez căci mă aflu într-un ochean adânc prevăzut cu lentile de singurătate.
Cei câţiva peşti care mai zboară prin casă atraşi de sângele ce-mi picură printre cuvinte îmi mănâncă din palmă sunetele.

Dă-mi măsura Ta Doamne! strig la Dumnezeu pe care-L văd lucrând în apropiere pe schelă şi-L rog să-mi împrumute mistria şi bolobocul primesc imediat un număr de ceară ce repede îl ard între strugurii mei de piatră.

Dar numărul de aur Doamne cui L-ai dat?

Fulgerător se apropie de mine Îngerul cu o aripă aprinsă căci nu mai văd
să măsor şi nici nu mai aud bătăile inimii.

Mă scol tiptil şi mă uit la copii fetițele mele au adormit îmbrățişate
cu câteva raze pe buze după ce au înfulecat tortul de lumină primit
ca bonus la sfârşitul poveştii.

Rapel spre Logosul – copil

Speriată pasărea s-a refugiat în ochiul meu şi îmi ciuguleşte lacrimile
a fost rănită în zori cu un glonte de foc cu unul de apă şi altul de aer
la prânz îi dau să bea cu pipeta silabele mele nemăsurate
nimeni nu-i cu adevărat singur – găsesc scris cu raze printre pene
oricum ea mă lasă să-i mângâi ciocul albastru să beau culoarea purpurie
în timp ce se usucă pe o sfoară micuțul nostru manual de uimire.

Pentru noi cei ce locuim la parter *tristețea e un pătrat lichid* – îi spun
ascultă acum cum cade de sus meteoritul acestei memorii fluide!

Ai fost numărat – îmi spune pasărea şi îmi repară încheietura mea de cristal
îmi croieşte un fagure nou dintr-un eon legendar.

Ar putea zbura într-o zi să mă lase încuiat în oul ei de lumină mă gândesc
strâng în pumn semnul acestei lumi-clonă răsucită de glasuri
cleştele ei de pământ puşca ei de țărână.

Teorema respirației

Dacă această felie de aer împărțită în patru
nu v-a învia morții tu va trebui să numeri tăcând:
o fericire nouă fericiri zece fericiri!

Mai sunt ceva exerciții de făcut cu respirația noastră eternă.

Unele lucruri s-au stins altele
au avut meşteşugul marilor tradiții ale beznei:
iată vin apele sub formă de scrisori lichide
timbrate cu valuri de indiferență.

Trebuie să fie o greşeală nu-i adresa inimii mele!
Semnez şi confirm: Respir!

Ne vom muta

în urne trupul, apoi mâinile şi dialogul mâinilor –
mărturiseau râzând cu câte două răni sub fiecare pleoapă
înfăşuraţi în foşnetul secund, orbiți de foamea dezarticulării.

Obârşia lucrurilor

Azi am vorbit la telefon cu mama adormită prin ’94
care m-a întrebat ceva într-un dialect diafan :
Ce faci cu cele trei culori ce ţi s-au dat?
a dispărut apoi într-un balans uşor curăţând de raze peştii
şi vorbind încetişor cu apa.

Ca să înţeleg mai bine îl sun şi pe tata adormit în 2005
îl găsesc pe acoperiş numărând picăturile de nisip
ce cad din clepsidră în ochii mei sub formă de lacrimi.

Ai grijă fiule ai mare grijă cu Adevărul! – îmi şopteşte discret
Ce spui? – întreb nedumerit

Întors cu faţa spre cuvântul zidit primit odată cu foşnetul abisal al planetei
am în gură două limbi despărţite printr-o virgulă de ceară curată.

Îmi văd Tatăl cum sapă în grădina sa de nori
pune în răsaduri voci cristale şi numele meu alături
le udă cu numere înmuiate în cuvinte.

Mă trezesc în zori în camera mea cu doi peşti de ţărână în palmă.

Aşa s-a întâmplat

Ziua de ieri a căzut în cea de azi
copilul de mâine în femeia de azi
elogiul de azi în uitarea de mâine
omul cel tânăr în cel cărunt şi cel viteaz în statuie

statuia a alunecat în nisip iar nisipul în clepsidră
omul-transparent s-a pierdut în omul-teluric
şi imediat peste lucruri a dat bruma.

Numele lor s-au rostogolit peste altele
într-un ţesut ce ar putea rodi cândva însuşiri
omul viu a căzut în cel mort şi sufletul
s-a întors în tija Sa de lumină.

Aşa s-a întâmplat
am văzut pe pământ cămaşa Sa de raze
ca o icoană ce a traversat marea plutind pe ape.

Atunci oamenii au vorbit în limba îngerilor
iar ceilalţi în limba fiarelor.

Scrisoare pe apă

Vezi zăpada ce s-a strecurat pe sub uşă?
este de la gâlceava punctelor cardinale
care au ales o schimbare de direcţie.

Am fost invitați

să vorbim în spirală în limba dulce-transparentă a Sferei
mai înainte ca timpul să toarne în lingouri cuvintele
până nu îngheață istoria noastră fulgerătoare
şi ne primeşte Pământul în Verb.

Stelele de hârtie au lăsat urme adânci bătrânii le aşteptau să coboare
de la izvorul de sus împreună cu peştii lor de piatră

după atâta încleştare telurică la început au mestecat lut
sau câte o pepită de aur pe care o scuipau curând peste ape
se opreau pe poteci să contemple câte o vertebră sau câte un melc
în lumea noastră rămasă – vezi bine, bidimensională
odată cu rănile perspectivei.

Unde când de ce cum

Înainte de a pleca la drum primeam semnalele unui labirint persuasiv
proporția unei poluări cu goluri şi cratere pe platoul intens-ortografic
cu tot meşteşugul în patru dimensiuni ale unei populații stabile
de limbă albastră.
În partea de sus în punctele de buclă a trei cupole licăresc pitici de geodă
care sunt afluenții unor uriaşi binecunoscuți ce au suferit dispersii şi mutații
proprii diferitelor stadii de carstificare.
Fiindcă nu mai dădeau *bună ziua* s-au preschimbat într-un precipitat
de aven despre care locuitorii acestor pături prismatice spuneau că
nu au cei şapte ani de acasă.
După douăzeci de secole un densimetru ne măsoară zidirea în fresca-fuzelaj
oscilațiile-întemeietoare promptitudinea parfumul de cetină picurat
în fluiere de piatră pachetul cu păduri de marcă arhaică la forumul
imanent-transcendent.
De fapt Soarele năzuia la un relief de rubin pe spinarea lustruită de aşchii
din atelierul Său de la Răsărit: *este poporul meu cu aripi galbene*
l-am condus şaptezeci şi cinci de secole prin pustiu.

În centru lângă sarea-lactee stau livezile de fotoni distilați
în coliba unui arc voltaic: *iată pereții mei de beton lagărul meu zilnic*
ceața norii vorbitori ochelarii cu aromă Sirius lespedea pe spate în locul
aripii iată Doamne gămălia mea de ac!

Eclipsă pe aleea Murmurului

Este foarte cald luminez şi mă întunec cu fiecare rotaţie
în emisfera sâmburelui meu străveziu.

Nu vă atingeţi de nimic! până şi ultimul adânc de fântână
s-a voalat - ne strigă bunicul de sus.

Prima scrisoare am primit-o încărcată de sare
cu o fotografie din cimitirul nostru : *orga de linişte*
mi-i amintesc pe acei băieţi vânjoşi cu sape şi lopeţi
şi pe nea Gigi-groparul cel împodobit cu un profil de înger
arunca raze celor din scorburi pâine celor flămânzi
şi pământ mult pământ să se mai domolească haosul acesta.

Ultima scrisoare am aflat-o învelită într-o frunză
din Pomul Recunoştinţei pe care nu era scris nimic.

Gânditor mă aplec peste marginea galaxiei şi ascult
muşc dintr-un pesmet mă îngrijorează întunecata poftă
norii ce ameninţă consecinţele.

Legenda punctului

Am primit azi o carte scrisă cu o singură literă
care se citea cu un sunet
cerul avea o singură nuanță florile o singură mireasmă
ploua o singură dată cu o singură picătură de apă
peste o casă cu o singură fereastră şi un acoperiş.

Omul trăia o singură clipă zâmbea o singură dată
plângea cu o singură lacrimă rostea un singur cuvânt
şi respira o singură dată.

Partitura nocturnă – uciderea pruncilor

Câteodată sufletele copiilor nenăscuți ieşeau la suprafață
şi ne mâzgăleau cu sunete negre pe față
o voce tristă eroda ziduri cânta cu flăcări
spinări de şopârlă clocoteau şi o clipă mai târziu le primeam
erau pachete cu adaos de cenuşă oase mandibule şi dinți
toate pe adresa ultimului evocat echilibru
în timp ce făuream lumânări din țărâna timpului.

Rămâneam atunci resemnați cu instrumentele încremenite sub crepuscul
în simfonia ancestralelor trădări comune
din mijlocul stupului se aplecau spre noi stalactite
cu fețe omeneşti şi ne strigau pe nume:
mamă tată acum putem sfârteca stelele
şi tot ce se află îndărătul ochilor!

Coboram încet sălbăticiți de spaime în propriul lut
în timp ce ne zidea în ziduri oraşul.
Sufletele copiilor nenăscuți ieşeau la suprafață
şi ne împroşcau cu flăcări negre pe față.

Urcam obosiți unii peste ceilalți fără înțeles.

Acoperământ

Tot ce mai avem de ales este vocea de pe buzele Mielului
care desenează la rădăcinile teilor atâtea feluri de lumină
ochiul care face să fie tot ce este în urma abisalei sfârtecări.

Doi bulgări de pământ

Luni m-am hrănit cu prescuri cu un inel de miere
pe portativul plin de bezne plutitoare
am răbdat suferința vecinilor mei ce-mi strigau:
în datina nisipurilor mişcătoare ne preamărim
siliți de evaporarea lucrurilor.

Marți am evocat plutirea în Vezuviul particular
cu doar câteva cuvinte – scântei drept ecou şi fără să vreau am uitat
sub care tatuaj al istoriei am lepădat mulajul pe care l-am luat Fericirii.

Miercuri am tăcut tăcerea deplin
pe treapta următoare de voal două cumpene nevăzute
lucrau în tandem până ce arca s-a cutremurat.

Ziua de joi o pieptănam cântând de la esență către aparență
fetițele mele se jucau de-a grădinile suspendate
după amiaza mâncau flori şi mă învățau cum să-mi limpezesc dimensiunile
cum să mă vindec de evaporare prin sunete
cum să evit receptacolul grației comune.

Vineri săpam săpam întruna după o limbă adâncă de clopot:
ar mai fi ceva de adăugat pe hărţile mele circulare
acum e momentul să se topească fardul lumii
să ne înscriem la şcoală într-un triunghi *să ne bucurăm!*
salcia evanescentă mi-a mărturisit: *urâciunea nu mi-a priit am spini!*

Sâmbătă ascultam cum tremură cum se izbeşte de Axă cetatea
înfăşurată spiră lângă spiră peste ultima picătură de foc
s-a înroşit sapa celui care o sapă dar ploaia ne-a umezit gulerele de iarbă
am aruncat atunci toate uneltele care tac şi uneltele care plâng în mare.

Duminică mi-am udat un deget în cer să şterg de sânge obrazul lumii
poteca pe care calc se multiplică se subţiază în cruce
până la amplitudinea firului de iarbă.

Ce amplă iluzie! Ce miracol! S-a săvârşit prietenul meu orizontul
am aprins lumânări am făcut colivă
am aruncat doi bulgări de pământ peste pământ
peste pământ.

La ziua de praznic a unei consoane

Dacă se întâmplă să fim invitați în amfiteatrul unui imn
sau în decorul unei coloane verbale
la ziua de praznic a unei consoane în ținuturi reci şi aspre fără măsură
ne punem întrebarea : *seceta sau potopul omului?*
îndoliat cu lacăte şi zăvoare

când numai pentru treizeci de arginți un ins oarecare
ar putea beneficia de un certificat de participare
la recenta noastră sfărâmare.

Pendulul în zale

După câteva rotații pe umărul de lut al casei mele
a coborât pendulul făgăduit
îi călăuzea un rege alb al cărui mic regat a fost primit într-un plic de lumină
seara când soarele s-a rostogolit la vale
toți am pus cămăşile de in la înflorit.

Atunci am recunoscut împrejurările în care am primit căința
piesele de mobilier ale sufletului smălțuit cu spini
chipul drag al fântânii din care scoteam fum să facem umbre albe
pietrelor de hotar tipărite în podul cel vechi lustruit de Far
timpul-abisal amețit de parfumul concentrat al grădinii
unde adormeam împletiți între un fluier de cetină şi patru silabe
albastrul din care am băut împreună spre a putea rămâne verticali
norul de glasuri pus la înverzit peste sarea natală o rocă-memorie
prevăzută cu un mic tatuaj-fluture promis de atomii-copii
în timp ce râdeau de noi fiindcă nu eram limpezi.

Vecinul meu Universul

mă cheamă pe nume
într-o limbă subtilă de heruvim.

Cu sabia de apă în cercuri iscăleşte pietre străvezii
stropeşte noaptea cu foc prin ferestre.

Cuvintele mele sunt jumătăți transparente
cuvintele Lui sunt blândele ceruri.

În scorbura mea aşternut în spirală
a adormit vecinul meu Universul
pe umărul teiului meu lăuntric.

Frunza

Vreau pământ! Mi-a mărturisit o frunză din Pomul de Aur
în timp ce spăla o cămaşă-martir în albia unei silabe de ceară.

Ea va trebui să conțină o cheie-mireasmă printre instrumentele de navigație
un leac pentru aştrii cu solzi o legendă cu pom
peste locul geometric al circumstanțelor de neatins

ea va trebui păstrată ca o anemonă într-o peşteră-prismă foarte adâncă
cusută cu ace de cetină între păstrăvii-gânduri ce fierb pe ape.

Păstrez sub pelerina mea de clipe pământ sfințit cu gust de stea
două raze de la Întemeiere şi o bucată albastră de aer pictat

această Frunză va trebui cu gingăşie înfăşată cu un scutec-cristal.

Visătorii

Stropiți cu zile şi nopți măsurate au adormit injectați în grăunțe-aur
îi vedeam dansând în eprubeta acestui străvechi balans
răsuciți pe o cruce de apă.

când se trezeau se spălau în timpane de cristal
îşi reglau respirația după un foşnet circular al cărui înțeles
era plăsmuit dintr-un aliaj de sare nocturnă.

Doar cei foarte obosiți s-au oprit în acest mic calendar de cremene
împreună cu toate uneltele visului lor împietrit.

Îmblânzirea rombului

Suferința este un romb oranj mă stropeşte cu foc
sâmburele meu interior îi răspunde sec:
sunt tot timpul adolescent nu mă maturizez
abia mai respir răstignit pe o elipsă
discret ambalată în minuscula hiperbolă citadină!

Uneori mai adaug câte un punct sau o virgulă frescei nocturne
împachetez taina cu ierburi de verb şi o las la înmuiat până dimineața.

Acum ai două cercuri crepusculare, ce faci? mă întreabă rombul
Iată deschid o conservă-privighetoare să cânte în apartament
spre vindecarea miezului meu imanent!

Voi plăti vămile cu pietre albe aflate la vremea împerecherii
voi presăra o pulbere fină discret-cuantică peste învelişul meu de carne
acest sandwich vorbitor într-un dialect de fum cosit (sinus-cosinus)
între cerul portocaliu şi asfaltul mirosind a eclipsă.

După amiaza unei litere-salcie

l-am aflat pe Bătrân lângă trestia înțelepciunii în vreme ce mângâia atomii
făgăduinței. Unii L-au salutat după ce-au înflorit alții au alunecat ușor
pe culoar în tija unui fulger. Vremea era bună de călătorit împreună în
acelaşi ochi până s-a desluşit în zare o cărare albastră ce m-a condus
la un stejar zidit din păsări-bizantine.
La intrare pe clanță am văzut în două amprenta lunii. Acolo am primit
în dar un ou-univers despre care se spune că a fost folosit ca balsam
la vindecarea unei epidemii solare.

După amiază pe la ora ceaiului traversez umbrele cu o corabie
dintr-un pai blând plutesc delicat spre punctul-cărunt ce va fi scutec
unui verb-embrion hrănit cu semințe de in şi înfăşat cu un vitraliu decorat
cu măslini.
Doi peşti vorbitori de *sâmbureză (limba sinteză)* încrucişați peste punctele
mele cardinale îmi vor destăinui la ureche culorile în gamele lor de vibrație
cu puțin înainte de a asfinți stelele de pe cerul gurii.
Tot atunci o literă-salcie va fi prinsă în năvod de o clipă-smochin ce a rodit
două mii de ani pe o stâncă înaltă preparată cu o mireasmă de smirnă.
Ea va umezi acest cuvânt picurat în urechea cercului.

Scurta ispitire a sinelui

Bună dimineaţa! Ce vezi? mă întrebau vecinii
schimbând între ei foşnete şi mâhniri înăbuşite de ocean
abia se mai vedeau prin sita unor ample ovaţii mulse din ziare
care-i făcea invizibili când urcau pe rug
cu căştile lor de aviatori ce aşteaptă contopirea
în nemăsurata neclintire a unui *perpetuum mobile.*

Văd numai licărirea sinelui sub cer
înrămat într-o veşnică tâmplă de scândură – am răspuns.

Amin!

Timpul un bătrânel mărunțel uşor diafan cu o aură de flăcări
în jurul capului se pregătea de plecare.
L-am învelit cu o plapumă țesută din scântei l-am uns cu aerul împletit
în fuioare de la douăsprezece păsări perechi i-am pieptănat îndelung
ultimele clipe.
Mă pregătesc să-i repar ceasul şi ochelarii apoi bastonul cu vârf de argint
cu care poate surprinde o secundă-tigru sfâşiind o clipă-gazelă.

Era încă lucid şi-a amintit despre alinierea planetelor alunecarea
spre haos despre transfigurare. L-am privegheat până în zori pe scara
de intensitate a trei cercuri i-am citit din gazetă puținele ştiri despre natura
izbăvitoare a lucrurilor apoi i-am pregătit ultima baie rituală în craterul
acestui vulcan social i-am picurat pe limbă cristale.

O vreme matrițele noastre lichide evocau binefacerile simultaneității.
Ne deştepta un semn picătura acestui fluviu fără de ape florile de mâl
glasurile desperecheate reperele.
Unele voci înălțau inele altele rămase grave evocau răbdarea sferelor.

Câțiva dintre prietenii mei intrau mai uşor în eclipsă îşi aruncau în ape
limbile găurite de elixire cosmice cei mai mulți însă zăceau în urne
aşteptau vulturul care sfârtecă suflete.

Bătrânul transpira mult doi săculeți cu nisip s-au strâns de pe frunte
şi tot atâtea portative cu sunete de pe buze.
Vecina noastră Rodica avea grijă de el dimineața şi seara îi făcea supă apoi
se ostenea să lipească partea însorită peste cea întunecată până scădea
densitatea şi se puteau citi hărțile Împlinirii.
Uneori se tânguiau împreună alteori zburau îmbrățişați prin cameră.

Amândoi cu pace s-au săvârşit zâmbind pe 20 martie 2007 dimineața
presărându-şi un pumn de țărână pe piept.

Noi ascultam cu atenție culorile foşnetul cerului modulațiile.
Peste vrăjmăşia lucrurilor se înălța gustul de alb
aleea Învierii restaurarea.

Amin – am spus Amin!

Maşina de citit gânduri

Maşina de citit gânduri

I

Pentru că era sărbătoare oamenii ieşeau din mină cărând la suprafață litere binemirositoare şi părți înflorite ale numărului Pi pe care le uscau în iarbă la soare. Aruncau cârjele şi cocoaşele în mlaştina din apropiere şi se îmbrăcau repede cu aripile ce-i aşteptau să întâmpine această zi curată aşternută anume pentru ei.

Când ne vedeau strigau: *O Doamne, cât întuneric au suferit părinții noştri şi câtă Lumină va trebui să aşternem noi acum pentru a acoperi întunericul acela!*

II

Recitesc cercul din afară înlăuntru până când sufletul meu se va odihni cu tot ce s-a aşternut pe iarba înțelegerii după o mare trepidație.

Stele-silabe se topesc pe traiectoria ecuatorului celest se întemeiau noi hotare, *însetau cele văzute după cele nevăzute*.

Nesfârşitul va fi rezumatul a tot ceea ce poate fi concentric sculptat în alveola acestui gând de necuprins tainica eflorescenţă a unui fluviu logodit cu o elipsă profilul păsării măiastră abia definit ouăle înfiorate şi umbra de sub aripă apropierea măsurii ascunse.

III

Fitilul timpului a rămas aprins în circumferința darurilor.

Odată ajuns în parc mă opream să vorbesc cu rădăcinile despre mineralizare sau cu nisipul pe care îl îmblânzeam cu firmituri. Inhalam o bucurie imanentă prin care deveneam transparent ceea ce se putea defini drept o fericită implozie.
De altfel rudele mele nu se mai ruşinau şi se transformau mai uşor în pietre iar eu continuam să vorbesc tăcând.
Atunci Domnul mă lua uşor de mână să mă treacă puntea pe mine *orbul*.

IV

Toate mă îndemnau să ascult Piatra-filtru punctul impermeabil ce ne descrie în cartea-miracol sub vămile înaltei definiții.

Cât de adânc a fost pecetluit adâncul? – am fost întrebați
şi care este partea care ne rezumă *să iscălească cerul şi pământul?*

Ce vom răspunde atunci când vom fi premiați cu întoarcerea în uterul de pământ?

V

Peşti de pământ mâncau sunete în acvariul unde am fost invitați.
Toată familia se însufleţea la Cină. Mama citea poveşti celor două fetițe Ana şi Elena care erau atât de mici încât încăpeau în ceasul tatălui lor şi se roteau strigând fericite până ce trezeau secundele adormite care izvorau imediat în mijlocul casei împreună cu un parfum de salcie. Toți ne înmiresmam atunci cu clipe roşii şi albe strălucind în ritualul înalt al gravitației. Fetițele le desenau iute pe covor le prefăceau în prințese cu părul de aur mai înainte de a dispărea.

Tatăl pleca imediat după ce îşi bea cafeaua să prepare o unealtă dintr-un eon ancestral pentru plantele sale preferate Poeonia Peregrinis şi Poeonia Orientalis sădite pe buzele memoriei. El lucra mai sus pe o coloană de argint la etajul şapte la o crescătorie de fluturi pe care îi turna în tipare şi îi repara cu apă vie adusă de la capătul lumii chiar de la izvorul de sub Coastă.

Acolo se făureau culori nemaiîntâlnite cu miezul fierbinte al unui tărâm alcătuit din uimire se conserva reperul fix necesar unei respirații complete elipsele izbăvite de foc în grădina acestei bucle cauzale.

VI

A fi a fi cântau îngerii în ecluzele vremii.

Fiecare glas va fi retuşat cu un pendul de aur stă scris pe mânerul fin al bolții.

O tainică aşezare în adâncul hărții paterne ar putea fi pictată pe tălpi
memoriile exemplar presate într-un catalog de restaurare
pendulul-argument ce perforează oul abisal cu o inscripție salvatoare:

Iată plutesc îngenunchiat în Cuvântul-salvator!

VII

Unii dintre noi au plecat. Pe ceilalți îi aşteptăm să se întoarcă curând
căci au lăsat aici aparatele de respirat şi recuzita:
un pieptene peste o pădure-orgă
un *Alfabet* tainic cu treizeci şi trei de petale
câteva mandibule fără dinți rezumatul unei salve de tun
o batistă conținând două lacuri de argint şi pădure de aramă
un cub cu trei baterii ce măsoară densitatea
o pupilă de granit locuită de o viespe
o lopată care a săpat la rădăcina unei constelații
două noduri de semnificație dintre care unul Gordian
mai multe săbii lungi cu un steag îmbibat în sânge
un antidot al suferinței sub formă de sferă
o icoană binefăcătoare călătorind pe ape
un clopot dezvăluind teorema întreită a speciei
doi reprezentanți ai ținuturilor de dincolo de pleoape
un tei bătrân cu mierlă înmuiat într-un con necuprins
o lume sensibilă developată într-un mugure acustic
două spirale-şarpe înfăşurate pe trestia sunetului

câteva fulgere globulare apărute la o conferință de pace
o hartă a Împărăției îmbibată în miere
o piatră verde de la Iordan care a înflorit
un obiect care declanşează furia şi altul care o topeşte
o coroană de spini la fiecare numitor comun
un schit cu doi luminători pe un timbru fluid
o gară plină cu termite roşii
o pălărie care te face invizibil
nenumărați pitici înjunghiați de slava deşartă
plinul şi golul lângă geamandura unui dinte fluid
vidul de la curtea înpăratului Celsius
o Piatră cu Pom într-o gură de aur
un curcubeu presat într-un ierbar
o ghilotină declanşând efecte de seră
o epifanie lângă o fântână cu cinci pridvoare
câteva mii de aure pe o scară lichidă
un ovoid fermecat exprimat prin tăcere
o scrisoare-sferă pecetluită într-un ou nevăzut
timpul-copil şi timpul-adolescent
câteva cranii împodobite cu un guler-tranşee
un teasc pentru îmblânzirea sinelui
o cocoaşă cu tobă care denunță o nouă eră glaciară
un leac pentru urechea pământului
o tornadă îndrăgostită de un ciclon
un cristal-lumânare şi un cristal-tenor
mai mulți tirani minusculi pe un buric de pământ
doi peşti şi cinci pâini pe o felie de lumină

câteva bomboane de silabe peste un tort-privighetoare
un radical pentru extragerea fericirii
un triunghi care cântă şi altul care plânge
postulatul lui Euclid sub o anemonă
izvorul de pe munte păstrat într-o prismă foarte adâncă
patru cuie şi un vârf de lance de la Răstignire şi
Cuvântul împărtăşit înainte a se stinge pe pământul făgăduit.

Orizont coagulat

Cu puțin înainte de a se lumina
călătoream cu prietenii mei în acelaşi foton

unii se rezumau la mecanica fluidelor
alții sau refugiat în conuri bizantine
limpeziți de acea partitură străveche

unde plecați? striga blând după ei pendulul meu nupțial
să ne împlinim în sunet pe cerul gurii Sale - răspundeau sfioşi

undeva în urechea din adâncuri
murea ovalul ca să învie elipsa.

Eclipsă pe strada Parfumului

Miroase a lemn brun preparat cu mireasmă de spin
Miroase a cochilie de peşteră a cornee de spaţiu a curcubeu neînceput
miroase a deget vorbitor prins în undiță a tranşee solară
miroase a petală de arc numărul de aur al unui nod-trubadur
miroase zăvorul-vulcan între două meduze umane
miroase a uger de gaură albă
miroase a sudoare de cerb citadin miroase diafanul sfârc de cometă
miroase cerul hrănit cu lapte de lună mielul cel alb mângâiat cu jertfă
miroase a răşină de fulger folosită la stropit infinitul
miroase a vioară bătrână din fum pe la coltul lacrimii
miroase a tu şi a eu tot mai transparenți aproape de asfințit
miros umbrele noastre umăr la umăr printre lovituri de tun
miroase a eclipsă puțin isterică ieşită din matcă
miroase a ispită de naufragiu
miroase rezervorul ce a colectat suspinele neamului
miroase stampila cu şocuri electrice aplicată acestei lumi-clonă
miroase a *Nu* de trei ori distilat în alambicul tăcerii şi picurat în ureche
miroase filamentul abisal a lui *Da*
visul meu-buzdugan împăturit într-un steag
miroase gândul bun săpat într-o trestie embrionul unui cuvânt-diamant

miroase a zăpadă de cerc ieşită discret pe sub uşă din sala busolelor
miroase a triunghi inscriptibil în ou un termometru pentru o elipsă-copil
miroase caietul meu cu reptile pătrate şi şapca cu scântei de foton
miroase abatorul de veşti dreptatea sfâşiată presată sub un guler-martir
miroase a pulsar-filozof pus la înverzit într-un ierbar cu surâs de pădure
miroase a bunăcuviință tatuată pe limbă învelitoarea albă a bornelor cereşti
miroase a bilă de foc a steag cu cap de lup fotocopia unei funii-savant
miroase a pulbere frământată în urnă lipită de măduva gravitației
miroase a fulg depus la înflorit într-un cub-embrion
miroase *poema* mea *borealis* măsurată cu un spic de tristețe
miroase acest mic flacon de fericire în care au mai rămas prea puține clipe.

Perspectiva unei viziuni caligrafice

Uneori prietenul meu Caligraful mă învăța cum să scriu labirintul de zgomote şi mâhniri pe suluri de teracotă armată cu fulgere.
Îmi desena cu bățul pe nisip planete şi stele răspândite în binomul imanent-transcendent mă inița în rigoarea însuflețirii prin aplicarea *Întregului* peste *Parte* fără a se voala înțelesul.
Istorisea foarte frumos cum poți îmblânzi o galaxie spirală cioplită dintr-o singură flacără pe scara de intensitate a unui ou iluminat de rotații. Ştia când se vor coace semnele să le poți desluşi nu fără a te odihni pe dinlăuntrul lor atâta timp cât poți ține brațele deschise.
Alteori El picta apa cu o pensulă veche prindea peşti aurii de clepsidră pe care îi prepara la focul vechilor tipare pe foi îngălbenite uşor invizibile.

Să mai aşteptăm un moment măsura potrivită trimisă cu poşta inefabilă –
îmi spunea.
Să mai aşteptăm!

Sunet de corn

Tu semănai o consoană eu plantam o vocală
tu ai pus inefabilul pentru ceai ai picurat miere
eu am pictat sfinţişori în ouă transparente de piatră
clipa veşnică am scos-o atent cu penseta
să o pun la presat pe o frunză de tei din ierbarul celest
tu ai îmblânzit-o cu mănuşa ta de cuvinte
eu am aşternut pleoape moi de pământ scrise în spirală pe apă
am tăcut mai întâi apoi am adăugat un sunet de corn
întins peste filamentul zăpezii.

Atlas celest

Vine un strămoş gâfâind mirosind a salcâm
nerăbdător să iasă din pământ pune ceva rouă pe aripi
rosteşte un *Da* grav înainte să se iscălească pe cer

mai sus păşesc pe curcubeu copii cu părinţi la subţioară
au fructe muzicale şi cristale voci albe ţesute din uimire
seara se izbea de ele în talazuri oraşul.

Mie îmi creşteau rădăcini pe fiecare pleoapă
iar ochiului meu lăuntric îi creşteau lacrimi

mama mea vorbea în şoaptă cu tatăl meu
îşi mişcau repede crengile cu sori până când
cuvintele lor transparente cădeau de la mare înălţime în apă
toţi fraţii mei de limbă albastră străluceau împreună.

Atunci Grădinarul uda temelia universului
apoi înfăptuia pălării de foc pentru fresca ce ne rezumă.

De veghe lângă o arcă scufundată

Nu departe de geometria firavă a sinelui
săpam după o formă circulară de corabie
amestecată cu jertfă şi simplitate

cei mai bătrâni ne aşteptau pe maluri legați cu sfori de arbori
şi din privirea lor blândă la vremi potrivite cădea câte o ghindă

era într-o vineri când întreaga arcă era aşteptată să se usuce
sub sfioasa limbă arhaică.

Țesătura de fapte a paşilor

Îi vedeam pe toți cum fugeau într-un vârtej tăcut
cu pupilele înroşite şi umbrele sub braț
înduioşați am presărat peste ei pământ bun acustic
ferindu-ne de valul de foşnete ce ar putea împiedica developarea comună
ascultam scrâşnetul armurilor din fundaluri cețurile tăiate cu trestia
nu se mai auzea nimic în afară de îndârjirea unghiurilor.

Vă rugăm nu ne părăsiți! Am văzut scris în mâlul de pe pleoapele lor.

Unii şi-au lepădat solzii lângă vertebra astrală
alții au rămas cuminți în năvodul cuvintelor lângă părinții lor
la apropierea unei galaxii spirale cu nume de plantă.
Ca şi cum nimic nu s-a întâmplat din ce s-a întâmplat
un cal s-a oprit la poartă a sărutat salcia-mireasă
apoi a mâncat tot jăratecul lăsat de reflux.

Stau pe gânduri de apă de piatră şi foc
la trei secunde după Întemeiere
în singurătatea mea de grăunte

paltonul meu locuit de nori se înfăşoară încet
spiră lângă spiră pe osia substanţelor cereşti.

Tatăl meu străluceşte pe o partitura nouă
ne toarnă în cofraje circulare pruncii
fraţilor mei le face o cruce pe frunte

suspinăm toţii deodată şi ne învelim cu o sfoară la cer.

Arca

Ascultă!
Nu se aude nimic! Doar vântul cară la vale fotonii pe pământul făgăduinței.

În absența unei lecții eficiente de înseninare tot poporul a fost condus pe ape: uriași cu tichie din Scitia Minor piticii-velă lucrători pe covoare de plumb ciclopii de luptă sfidând gravitația și minerii cei pașnici ai recunoștinței albatroșii de crater vânduți pentru o doză de *căldură albă* mestecătorii de pietre ude fotografii invizibilului moțăitorii în ceaune-trubadur șefii orchestrelor de muște mitomanii-paradis stăpâni peste proteze-păsări cei surghiuniți între cuburi-fluiere ce sfârâiau veghind la lume prin ocheane-boboc hamali trăgând din greu o nestemată-cățea mâncătorii de raze legați cu liane de un pod vorbitor nepoții tăi din ulciorul cu aripi-liliac comandanții peste un pluton de atomi-muscă sudorii-gigant ai anomaliilor abisal-cuantice abil-maniacii postulând inutilitatea rosturilor eterne lansatorii de stiluri-scorpion pe orbită biciuitorii în sfere-silabe analiștii-mangustă ai drapelelor negre contestatarii imunității bunului simț comercianții vetrelor-elefant aflate sub talpa îndoielii interpreții tiparelor-verb adânc săpate în catalogul cu armonii circulare degustătorii de curcubee din adâncul punctului lipitorile neamului lăudăroșii cămășilor de beton îmblânzitorii fulgerelor-pălării șlefuitorii rațiunilor-ultime uimiți

de furtuna unghiulară a speciei cei ce scriu cu spirale în pergamentul fericirii şi toți cei născuți vizibili prin trupul tainic sădit în adâncuri.

După retragerea apelor cei rămaşi au măsurat firmitura de pământ pe care au păşit şi-au aşternut cămăşile albe peste cele şase direcții cardinale la umbra unui stejar-evantai despre care se spune că este o copie a Clepsidrei ce va vorbi cu vocea Întregului la împlinirea vremii.

Copleşitor mugure-verb închis într-un sâmbure de piramidă – strigau toți.
O picătură din acest nod de cuvinte va cântări mii de tone de tunet-alb.

Un pulsar ne va repeta ne va ilumina ne va comprima înainte
de a ne stinge
vom fi o amintire vibrantă se vor preschimba slovele în sânge!

În tăcerea ce s-a aşternut câțiva şi-au luat discret crucile şi au început să urce muntele.
Unde plecați? a strigat după ei o privighetoare-coral.
Să ne contopim! au şoptit.
Atunci nu vă uitați înapoi!

O piatră

aveam în locul vertebrei astrale
unde ne-am ghemuit împreună
pumnul de apă prin care trec călătorii
spre ținta exodului peste Iordan.

Somnul raţiunii

Copacul meu a adormit în diamant nisipul în stânca gravidă de ani
calul într-o funie de nisip şi omul într-o nesfârşită iluzie. Istoria aceasta
este un vaccin pentru neantul ce sforăie prin preajmă căscă şi depune ouă-
ventuză triunghiul meu gâfâie şi plânge: *asfinţitul nesfârşit îmi este cofraj*
mă dor toate unghiurile curg în sus într-un tabel fosilizat care îmi
copleşeşte lăuntrul.

S-a schimbat sensul pământul este o unealtă împletită cu cifre abia mai
respiră din adâncul statuii-miraj:
Iată, suntem cusuţi cu fum şi răstigniţi pe o toacă de întuneric!

Mâini lacome pieptănă acest breton de secunde domnişoarele degete
poartă mănuşi roz de mireasă vestesc intimitatea unui arhipelag-pasăre
coafat cu măşti-arlechin:
am calculat această piatră va înflori peste 3 milioane de ani o floare roşie
tot de piatră o vom boteza cu praf de piatră vom face din ea o pensulă
cu care vom desena în cartea imperială a timpului o frunză de piatră.

Atunci va fi înlocuit fusul orar al speciei cu o grindină de aşchii de cremene
ce vor lovi celulele acestui arbust de cuvinte din care va rămâne poate o
literă binemirositoare sau o pastă lunară pentru lustruit umbre de piatră.

Mai avem un răgaz

murmurau cei blânzi
uimiți de foşnetul apropiat al limitelor.

Vom învia
din piatra pusă la hotar dacă vom bea
cioplită din Pomul Răbdării

Îngerul scrie pe cer cu filamente omeneşti
cu albi pulsari într-o grădină transfigurată.

Dragoste să avem - ne îndemnau cei dragi
în timp ce părăseau fresca maternă
spre a însufleții sfera care rostogolindu-se ne rezumă.

A fi a fi repeta ecoul în aceeaşi gamă.

Povestea unui mesteacăn-martir

Cei care au ricoşat din grădina acestei bucle abisale abia respirau
se aplecau spre noi cu limbile lor îmbibate de sare să ne spună ceva
dar s-au topit uitaţi pe plutele lor spre ţinutul inexprimabil. Alţii mai
prudenţi s-au întors la timp să se spele de fulgerele rezultate în urma
căderii. O baie în fiecare vulcan-lacrimă ar fi tocmai potrivită acestui
moment de micşorare perpetuă o anemonă lichidă dăruită celuilalt
la ceremonia de îmbătrânire.

La celălalt capăt cei mai hotărâţi s-au strâns spre a întâmpina extazul din
Cartea Splendorii au primit deja un tacâm-alb o pâine de ceară curată
şi o scrisoare-fluidă.

Numai un mesteacăn-martir a îndrăznit să scrie cu stropi de aur despre noi
toţi: cu litere albastre lunare cu stupi mici de jeratic cu bulgări uriaşi de
tun cu sunete smulse din lacăte şi zăvoare cu punţi grele peste o viespe-
cetate cu spice de fus lângă vatră cu topoare-ventuză prinse în cojoc
cu ochi de lup legaţi cu sfori în arbori cu fulgi mari de constelaţie uimită
de sine si rezemată de o furcă cu dinţi cu drug de fier într-o nestemată
cu corn de cerb sub o buturugă-mireasă cu soarele smuls din săgeată
cu dor în adânc de elipsă cu jale de jertfă în amiaza furtunii cu o ancoră-
gând într-o rădăcină cu pasăre-fum bătută în cuie de cânepă într-un bulb
de cometă cu 3 ouă de cuc deodată.

Cercul de prieteni ai pătratului

La capătul străzii pătratul îmi spune: *am fost cândva om într-un cristal de pasăre dar tu ia seama la păstăile ce vorbesc despre tine!*

Ascult pădurea cu toţi copacii lipiţi în rugăciune – răspund.

La o expoziţie cu statui cioplite din praf tac toate asurzitor unele la altele
cineva îmi şopteşte: *acest vaccin sintetizat din fulgere nu-i bun*
nu mai văd miracolul am strabism!
Atunci observ că nu avem umbră purtăm ochelari de protecţie
împotriva radiaţiilor neantului şi aparate pentru respirat în acvariu:
trezeste-te *nu mai visa! Nu ne dezamăgi!*

Un nimic două nimicuri nimicire!
O Doamne apără-ne!

Apocalipsa dulce mi-o picură vecinul în ureche:
suntem egali cu toţii înfulecăm aceeaşi pâine de piatră!

Ba nu vă înşelaţi!
avem palme de sfinţi ce au ieşit din pământ
să strălucească peste cântarul nocturn.

UnuL

Toate chipurile Lui se nasc împreunate
în adâncuri se aprind

linia este lacrimă liniei mireasma punctului
marginea şi miezul se-apropie aşchia străvezie ţâşneşte
albul pe alb îl respiră coboară discret cu veşti din univers
în sine se surpă cu sine vorbeşte
în limba subtil-metaforică a fulgerelor

ochiul alb sapă în ochiul negru albul pe alb îl aspiră
toate chipurile Lui se întorc împerecheate
se risipesc râzând

ochiul alb răsare în ochiul negru albul în alb respiră
în sine se deşteaptă pe sine se revarsă

linia este lacrima liniei mireasa punctului.

Cronică de două stele

Odată împodobit pomul-poem a fost închis într-un melc de aramă şi învelit
cu o pătură țesută din coaja cometei.
De sărbători toate casele au fost scrise cu oxigen şi hidrogen şi spălate
pe obraz până au devenit transparente.
Abia atunci au fost vizibile cele două stele bătrâne lăsate pe strada noastră
de o cisternă-oglindă când toți cei care au gustat din această pâine
a închipuirii rezultată în urma acestui travaliu au devenit fluturi.
S-a înțeles astfel discreta patină bizantină aplicată fiilor care au intrat foarte
curând la sfat cu câțiva sâmburi de clepsidră pentru o terapie a sublimului.
Unii chiar au urcat pe umerii tatălui lor pentru a culege un tăciune-alb
dintr-un arbore-privighetoare folositor drept compresă
pentru ameliorarea volatilității.
Noi ne-am ascuns imediat în pliurile spațiu-timp, la vremea acestui delir
gravitațional care face iarnă din bruma de silabe ce ni s-a dăruit.

Trebuie să iei o vitamină-mireasmă şi trei capsule cu amintiri la 3 ani
odată înainte de masă draga mea – spuse prima stea.

Cealaltă a continuat să mături norul de electroni-copii apărut în urma
coliziunii unui cub-lumânare cu un fulg nupțial:
*cimentul acestui zid-fântână este polenul ființei mele nestemata-călătoare
a unei mari cântări* – spuse aceasta sorbind din paharul unui univers
plin cu nuferi de lumină.

A*rborele cu patru brațe* a oftat oferindu-ne fructul tainic distins
printr-un fitil de cuvinte pe crusta acestui vreasc de apă.

Tot atunci un salcâm-candelă foarte bătrân a primit taina transfigurării
spre a ne dezvălui colecția sa de fluturii-şoaptă ce ies pe străzi
din cornul de aur al perspectivei.

Câmpia sferelor

Aerul ce coboară din Ierusalim în locaşul său
peste încuietoarea de argint a sferelor
are consistență de pâine şi sare

sculptați profund de limba unui clopot
ne amestecăm sub ziduri încă o măsură
avem în toate părțile deodată coaja tandrului abis.

Pe rama de aur a formelor
se conjugă jertfa şi destrămarea.

Călătoria

În gară m-am întâlnit cu un om condus de un înger cu un lanț de aur.
Îngerii noştri au vorbit între ei au ciocnit împreună câte o aripă în timp
ce noi oamenii am tăcut intens unul la altul.

Omul mi-a arătat la orizont un punct mi-a pus în palmă puțină
lumină-alifie şi a plecat. Cu ea ung cuvintele înainte să le storc de raze.

Cei doi prieteni ai mei palmierii se uită la mine şi cântă:
Negru profund verde verde roşu intens!
Da săracul Verb a adunat atâta zgură de abis încât
am fost nevoit să-i fac analize.

Cu timpul lucrurile care călătoresc cu adevărat au suferit o înclinare
de câteva grade față de axa real-ireal. Sentimentele pe care le cunosc
au plecat lăsând sufletele pustii.
Celelalte evenimente se pot urmări pe instrumente:
cercurile şi elipsele se topesc în aşteptarea furtunii unul câte unul cuvintele
s-a adunat formând o pleoapă nouă încălțămintei
sub formă de ochi a adâncului.

Vizuina unei perspective

Ne-am lepădat branhiile de aur pe marginea râului
feriți de prezentul sumar şi de trecutul supus reparației.

Înveliți într-o lumină vernală şi inițiați
în monologul eteric câțiva vulturi de stemă
au eşuat şi ei în tonul particular goliți de substanța acustică

şi în timp ce noi practicam dialogul
Neauzitul Nepipăitul şi Nenumitul
înmuiau cetina în lumina fețelor.

Obicei abisal

Atunci vom aplica pecetea adâncului peste adâncul ochilor
şi vom cânta la fiecare nuntă ascunşi în vocea unui strigăt.

Lecția de articulare

Vino cu noi – îmi strigau rotindu-se amenințător

eu dăinuiam în mijlocul Grădinii
învelit în aceeaşi heraldică flacără

Vino cu noi – îmi spuneau şerpuitor
te învățăm să uiți

eu degustam uşor lumina în timp ce Tatăl meu
tundea grădina cu foarfecele său de raze

Vino cu noi – îți dăruim 30 de arginți

eu silabiseam câteva nume pentru păsări şi plante
în timp ce în iarbă desluşeam semnătura:
Eu Sunt Cel ce Sunt.

Relicve

Scormoneam în ierburi după un semn
în timp ce pe câmp fulgera o liniște apăsătoare
era o biruință a verdelui peste abisalele felii de marmură
victorie a sunetului în teaca fiecărei clipe
ne potriveam între noi pălăriile de aer păsările pe umăr
ne orientam după rădăcina comună din osia cerului.

Totul va fi dezvăluit toropitele asfixieri comune
urmele de topor pe obrazul diafan al lucrurilor
memoria îmbogățită cu pământuri rare
printre instrumente de neatins.

Abisul țesut din obstacole

Am visat că făceam negoț de aripi.
Vindeam aripi albastre rotitoare pentru ascensiune folosite în momente înflăcărate şi cumpăram din cele albe pentru planare mai bune în clipa aceasta delicată de criză când avem nevoie de mai multă portanță.
O parte din secundele mele bine crescute în incubator au fost făcute covoare şi presuri la porți altele au fost lăsate în beznă pentru regenerare iar ultimele le-am păstrat cu grijă pentru *greva tăcerii* când voi păşi pe tărâmul imanent.
Împreună cu prietenii am hotărât să ne aruncăm limbile departe în ocean şi să păstrăm în copcile înstelate ale acestui copac-mineral numai un volum cu interviurile pe care le-am luat pietrelor substanțial contemplative.
Fiindcă mă grăbeam am îngrămădit în geantă toate formularele de neon rapoartele oficiale despre binefacerile îndoielii lângă o înregistrare mai recentă cu porunca de a nu fi lacom.
Am înțeles ulterior că aceste capcane au fost folosite pentru a se pescui păstrăvi de pivniță ce se linguşeau unduios prin noroiul rindeluit cu cifre.
Toți am răbdat cu bine un con-inițiat care ne putea copia pe chitanțe chipul în ajunul marilor sărbători.

Pentru ca spiritul să rămână viu nu trebuie pescuit cu plasa țesută din monade-babilon ne-au spus cei puțini care au mai rămas vigilenți.

Desigur unele învățături strămoşeşti erau bune căci protejau un atol de
pământ venit recent după marea destrămare în care a fost săpat şi plantat
pentru amintire un copac-lichid direct în gălbenuşul unui ou.

Seara ciocăneam cu o potcoavă fiecare ou şi ascultam atent
bătrânul care dormea într-un cufăr-pasăre din adânc nu-mi răspundea
stătea pe spate şi se învelea ziua cu ziare iar noaptea cu o străveche păstaie
spice de gheață căpeau din gura lui.

Doua femei se coborau din arbori şi-i spălau picioarele
bătrânul se legăna încetişor de la apus la răsărit rostind: *absolut absolut!*
două din unghiurile cubului său s-au înmuiat atât de tare încât curgeau
pe o suprafață înconjurată de stânci mici spongioase
soarele era subțire şi roz câțiva peşti au ieşit din oasele goale
şi dansau deasupra norilor
noi toți continuam să facem fum cu cărțile noastre găurite
amestecam încet fiertura aruncând înăuntru câte o viespe
câte un os de corabie sau câte un sonet stors din matricea lui abisală.

Ultimele legi care motivau ştergerea cuvintelor au fost admise
îngerii ne imprimau câte un cerc pe pleoape ce furniza energia subtilă
să putem înțelege funcționarea formelor.

Cu tatuajul de simultaneitate pe buze bătrânul a alunecat la apus
vociferând: *este interzis! este cu desăvârşire interzis!*

De la Est către Vest curgeau la vale cuburi mici de lacrimi.

Tată şi Fiu

În încăperea unde locuiesc
Tatăl umezeşte deşertul inimii mele
Fiul îmi repară tiparul cu o unealtă de lemn

pasarea îmi face un semn îmi spune ceva cu voce omenească
pe tablă se rostogolesc zaruri de flacără
peste lanțul ceresc de lucruri simple

mâinile mele sunt aripi şi peste cămaşa mea de pene
a coborât din înalt o pădure de mesteceni

este o zi obişnuită de marți
o mie de ani de blândețe
aşterne cerul peste arbori

La amurg

au sosit invitaţii:
vecini-pasăre îmbrăcaţi în alb-vertical vecini-peşte cu suflet fluid răsăriţi din urechea mării vecini persuasivi cu două capete şi patru braţe vecini cu urechile pline de flăcări purtând pe cap noduri gordiene vecini cu spinarea biciuită de perle vecini-scoici ce folosesc drept limbaj un şarpe acustic vecini senzori şi vecini-ciclon veniţi din labirintul norilor vorbitori vecini fastuoşi folosind citate dintr-o planetă-ecou vecini-călători orientaţi după busolele lichide de pe axa cerului vecini-solie şi vecini-frunziş vecini-elefant cu glas de tunet vecini smeriţi coborâţi din deşert având drept pernă o nucă de sare vecini-nuferi vecini-clavecin şi vecini-arbust vecini-versatili purtând pe creştet fitile pentru amplificarea timpului vecini ce puteau converti sunetele în fotoni vecini-magistraţi poruncitori gigantici într-o gămălie de ac vecini-clone dialecticieni ai umbrelor vecini-fulger stăpâni peste mănuşa cuvintelor purtând pe umeri câte un şoricel alb vecini-leopard şi vecini-muscă vecini senini cu candele aprinse pe limbă şi mulţi alţii cu toţii atenţi la miracolul îmblânzirii sub fagurele încleştărilor diurne :

Suntem scurtcircuitul unor repere mici subţiate de ape şi bătute
de grindină în taina marelui balans din ţarina natală –suspină cineva.

Oaspeții au fost conduşi în conduşi în grădină au fost serviți cu rouă şi
aperitive din cristale au desluşit împreună Ecuațiile Perfecțiunii din Cartea
Echilibrului au primit fiecare un con cu linişte imanentă o fiolă cu aer
şi o cheie subțire de iarbă.

Li s-a arătat armura-amforă ce a aparținut Strămoşilor
şi felul cum o pot folosi.

Pulberi greceşti

Am lepădat câteva spire din afară înlăuntru
înnoptând pe unde puteam
pe portativul vestitorilor sau în zale de pasăre
şi asfinţitul a sângerat la temelie
pecetluit cu aleasă simetrie.

Suntem aici! ne strigau din adâncuri cei ce rătăceau singuri
săpăm după ultimii sâmburi de chinină
ne căutăm fraţii prefăcuţi în aşchii lichide.

Eu ascultam porunca senină a lucrurilor:
toate chipurile în aceeaşi gamă
sunt pulberi greceşti.

Iată!

Locuitorii oraşului nostru stau răstigniți pe o colivă de asfalt
înveliți cu mărunte locuri comune. Unii abia mai respiră
ceilalți aleargă desculți prin sarea nocturnă a fiecărui glas
s-au ghemuit laolaltă lângă un prag nevăzut pe spate cu o lespede-luceafăr

de acolo îmi urmăresc mişcările poligonale ale buzelor:

pe o parte a Luminii scrie ASCULTĂ!
şi pe cealaltă parte TACI!

Roata

Pe deasupra trec grăbite oraşe ruginite
în verigheta lor de tristețe
mai jos învelit în conul său transparent un înger
va confirma fiecăruia agonia sa circulară.

Iona

Am adormit la marginea craterului
în braţe cu un os lung de balenă

trei clipe trei ani şi trei zile am rătăcit
ciclul necesar respiraţiei tocmai se consumase
şi cu greu s-ar putea recunoaşte graţia comună

să revenim la asemuire – şopteau câţiva

am uitat am uitat – repeta ecoul
pe tâmpla de aur a peştelui lăuntric.

Pe o cruce de iarbă

Strămoşii mei ies din fotografii smeriți
cu valize în mâini şi ghete de lumină
pregătiți pentru o altă lungă alunecare.

Din zori au urcat malul acesta de silex
unde au fost zidiți într-o respirație.

Sfioşi au intrat pe poarta cu nouri
strâng în batiste de cârpă altare şi lacul cu nuferi la piept
au copiii pe umăr fulare albastre
şi veste țesute din codrii de aramă.
Între palmele lor bătătorite pe o scândură de iesle
cresc nemuritoarele stele.

Timizi pe roți nupțiale s-au întins bunii mei
câteva secole pe o Cruce de iarbă.
Este un tărâm tăcut al inului şi lânii
melcii străvezii ne acoperă zămislirea pe file de cremene
alt câmp avem de zugrăvit cu porumbei de lut
pe cotoarele cărții unde vântul
a fost tăiat într-o insistentă rugăciune.

Importul de viespi

Cu toate lighioanele am fost îmbogățiți
pe portativul blând şi național
iarăşi şi iarăşi am fost zidiți împreună cu doi peşti
şi câțiva pesmeți de lut într-o scorbură de salcie

până vom învăța să creştem împreună
la verticala unui codru de pâine
sub dramatica firimitură de soare.

Câțiva laureați ai lepădării de sine
credeau în importul de viespe străină
cu tot ce vom exporta după aceea lacrimi şi gemete
ceilalți se rezumau la confortul dintre gheare şi dinți
tulburau apa născută într-o trestie
unde cei care mai vedeau în adâncuri
ascultau cum ne izbeau de stânci uraganele.

Respirați vă spun vouă!

Cântați voi mierle voi gâze voi greieri
cântați odată şi încă odată să se audă mai bine
în cavoul acesta de piatră unde ruginesc cu nevasta
şi-mi țes copiii străvezii şi mi-i pieptăn
cu lungi eseuri de automulțumire.

Curgeți voi ape din baie pe hol şi pe stradă
curgeți voi lacrimi sărate pe poteca mea din apartament
creşteți voi ciuperci după ploaie în cutia poştală
să facem o salată de ceapă cu stele
stele din acelea bune şi scumpe din Orion
mulse pe sub țevile de eşapament.

Respirați respirați respirați
vă spun vouă vecinilor mei umbre.

Zidurile-sferă

Ziduri-sferă picături lente lacrimi şi piele de întuneric
câte zaruri din ţărâna mea de foc zac în adâncuri desperecheate
câte pietre fluide ale copacului meu de aur vor fi tălmăcite acum
când Dumnezeu îmi coase cu atingeri de apă limba
respiră păsări şi străluciri se încalţă cu pantofii Săi de raze
să facă potecă curgerii mele.

Una câte una duminicile-cercuri stau întinse pe lemn
frământate cu lapte şi rindeluite cu alb.

Acum nu mă mai strânge oraşul acesta aceasta
toţii locuitorii au plecat pe silaba amiezii
te aşteaptă îngenunchiaţi cu suluri de lacrimi la tipărit
pe hârtie albastră înveliţi în cearceaful acestui fluviu galben demodat
şi decoraţi cu sprincene de gheaţă.

Să nu mă mai trezeşti păpuşă de spaimă să nu mă trezeşti
la începuturi ai fost scrisă cu sânge în cartea apelor
cu un sfert de voce cu jumătate de palmă pe cotoarele ei de răşină
învaţă-mă să imprim cu tăişul oglinzii acest poem pe o piele de zid
lasă-mi cerul să rămână în consolă acolo deasupra prinţesei-prăpastie.

Tăcerea

Nu-ţi va trebui alt chip păstrează-l pe acesta
mutilat schingiuit tăiat sfârtecat înecat apoi ars
păstrează-l aşa retuşat smuls şi machiat
pierdut-regăsit

nu-ţi vor trebui alte mâini păstrează-le pe acestea
tăiate umflate înfierate bătute în cuie
păstrează-le de rezervă până vor veni
cele noi elegante mecanice

nu-ţi vor trebui alte cuvinte decât cele încununate cu spini
altă spinare decât cea pe care o ai deja biciuită
altă piele decât cea veche însângerată
altă respiraţie decât cea infinită

nu-ţi vor trebui alte clipe decât acestea mototolite uzate
cele pe care le-ai consumat prin gări şi apoi le-ai uitat
în eprubeta din buzunarul de la paltonul maro
păstrează-le aşa cum îţi păstrezi proteza uzată în paharul cu apă
dimineaţa îţi poţi face cafeaua cu acel lichid
în care nu s-a topit curcubeul ci a fost siluită tăcerea
pe blana de fiară a acestei lumi.

Notă biografică

Nicolae Răzvan Mincu este sculptor. Născut la 7.05.1955 în Bucureşti.
Membru titular al Uniunii Artistilor Plastici din Bucuresti -1994.
Adresa: Sos.Vergului 37, Bl. K3, Ap.3, 022446 Bucuresti, Romania
Tel. (0040)318. 041 586; Mobil : 0729.097.493; e-mail: mincu_ro@yahoo.com
Webpage:http://mincu.razvan.googlepages.com

Simpozioane internaţionale de sculptură:
2009 - Fines-Almeria, Spania; 2007 - Grass, Coasta de Azur, Franţa ;
2007 - Ramatuell, Coasta de Azur,Franţa ;
2006 - „Prokonessos", Salaylar, Turcia ; 2005 - Hualien, Taiwan;
2005 - Uzerche, Franţa; 2004 - San Benedeto del Tronto, Italia;
2004 - St.Pierre de Chartreuse-Franţa; 2003 - Sancheong-Korea;
2002 - (Parcul Olimpic 2008) Beijing, China;
2002 - Borkel en Schaft, Olanda; 2001 - La Châtre, Franţa;
2000 - Plovdiv, Bulgaria; 2000 - Ma'a Lot, Israel;
1999 - Ichon, Korea ; 1998 - Brientz, Elveţia; 1997 - Hojer, Danemarca.

Premii internaţionale:
2007- Premiul Carrara-Grass, Coasta de Azur, Franţa;
2002- Premiul de Excelenţă (pentru Parcul Olimpic 2008), Beijing, China;
2001 - Premiul al II-lea, La Châtre, Franţa;
1999 - Premiul al II-lea, Ichon, Korea;
1998 - Premiul Special al Juriului, Brientz, Elveţia;

Lucrări în muzee:
2005 - Lucrarea „Cubul" 2005, Muzeul de Artă Contemporană din Hualien, Taiwan;
2003 - Rădăcina cerului, Muzeului de Artă Contemporană Sam Ok-Ri, Young Wol, Korea.

Expoziţii personale internaţionale:
2006 - Feygallerydesign Art Museum Ulm, Germania;
2002 - International Gallery „Elegance" Assen, Olanda;
2001 - International Gallery Lageland, Olanda;
2001 - International Gallery at the City Hall, Assen, Olanda;
1991 - International Gallery Eva B., Heidelberg, Germania.

Simpozioane naţionale de sculptură: 2009- Miroşi, Romania

Expoziţii personale în Bucureşti:
2009 - Galeria Orizont; 2002 - Galeria Simeza; 2001 - Muzeul Literaturii Române;
1999 - Galeria Mario Plaza; 1996 - Căminul Artei;
1996,1993,1994, 1990,1987 - Galeriile de Artă ale Municipiului Bucureşti;
1985 - Teatrul Foarte Mic

Expoziţii internaţionale de grup: 6 participari în Belgia, Olanda, Korea.

Expozitii de grup în ţară: 28 de participari, începând cu anul 1983.

Activitate literară:
Cenaclul „Săgetătorul", condus de dl. Tudor Opriş (în perioada liceului), ulterior în Cenaclul de Luni condus de domnul Nicolae Manolescu. A publicat în revistele: Luceafărul, România Literară, Steaua. A publicat volumul de versuri *Piatra de veghe* (Editura Litera, 1991).

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

K3 / 7

Toate darurile / 8
Gustul de fum al timpului / 9
Moleculele adevărului ultim / 10
Însuşirea unei realităţi circulare / 11
Fiecare cuvânt / 12
Sala de operaţie / 13
K3 / 15
Blândeţea unui subiect obscur / 18
Receptacul / 19
Pytagora / 20
Presimţirea Potopului / 21
Coajă şi miez / 23
Leacul tăcerii / 24
Pluralul miop / 25
Porunca semnelor / 26
Partitura / 27

Ziua / 28
Apartamentul 3 / 29
Podul lui Dumnezeu / 32
Sfârşitul poveştii / 33
Rapel spre Logosul – copil / 35
Teorema respirației / 36
Ne vom muta / 37
Obârşia lucrurilor / 38
Aşa s-a întâmplat / 39
Scrisoare pe apă/ 40
Am fost invitați / 41
Unde când de ce cum / 42
Eclipsă pe aleea Murmurului / 43
Legenda punctului / 44
Partitura nocturnă – uciderea pruncilor / 45
Acoperământ / 46
Doi bulgări de pământ / 47
La ziua de praznic a unei consoane / 49
Pendulul în zale / 50
Vecinul meu Universul / 51
Frunza / 52
Visătorii / 53
Îmblânzirea rombului / 54
După amiaza unei litere-salcie / 55
Scurta ispitire a sinelui / 56
Amin! / 57

Maşina de citit gânduri / 59

Maşina de citit gânduri / 60
Orizont coagulat / 66
Eclipsă pe strada Parfumului / 67
Perspectiva unei viziuni caligrafice / 69
Sunet de corn / 70
Atlas celest / 71
De veghe lângă o arcă scufundată / 72
Țesătura de fapte a paşilor / 73
Arca / 75
O piatră / 77
Somnul rațiunii / 78
Mai avem un răgaz / 79
Povestea unui mesteacăn-martir / 80
Cercul de prieteni ai pătratului / 81
UnuL / 82
Cronică de două stele / 83
Câmpia sferelor / 85
Călătoria / 86
Vizuina unei perspective / 87
Obicei abisal / 88
Lecția de articulare / 89
Relicve / 90
Abisul țesut din obstacole / 91

Tată şi Fiu / 93
La amurg / 94
Pulberi greceşti / 96
Iată! / 97
Roata / 98
Iona / 99
Pe o cruce de iarbă / 100
Importul de viespi / 101
Respirați vă spun vouă! / 102
Zidurile-sferă / 103
Tacerea / 104
Notă biografică / 105

Volumul de faţă s-a tipărit cu sprijinul parţial al TMUCB S.A.,
director general Mihaela Zamfir.

editura vinea
bucureşti, str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5; cod poştal: 040111;
tel./fax: 337.00.18; mobil: 0723349138
e-mail: edituravinea@yahoo.com;
tipar: tipoval / vinea, bucureşti

apărut: iunie 2009

112